

Сборник съдебна практика

Дело C-469/11 P

Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE
срещу
Европейска комисия

„Обжалване — Иск за обезщетение — Отхвърляне на оферта, подадена в рамките на процедура за възлагане на обществени поръчки на Съюза — Давностен срок — Начален момент — Прилагане на срока поради отдалеченост“

Резюме — Решение на Съда (трети състав) от 8 ноември 2012 г.

1. *Иск за обезщетение — Давностен срок — Начален момент — Отговорност за индивидуален акт — Момент на настъпване на вредоносните последици от акта по отношение на засегнатото лице — Отчитане на субективната преценка относно наличието на вреда — Недопустимост*

(член 340, втора алинея ДФЕС; член 46 от Статута на Съда)

2. *Иск за обезщетение — Извъндоговорна отговорност — Давностен срок — Погасителна давност, чието изтичане не представлява липса на абсолютна процесуална предпоставка — Срок, който по естеството си е различен от процесуалните срокове — Неприлагане на срока поради отдалеченост по отношение на тази погасителна давност*

(член 340, втора алинея ДФЕС; член 46, параграф 1 от Статута на Съда; член 102, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд)

1. Вж. текста на решението.

(вж. точки 37—42)

2. За разлика от процесуалните срокове, давностният срок по член 46, параграф 1 от Статута на Съда относно исковете срещу Съюза по дела в областта на извъндоговорната отговорност води до погасяване на правото на иск и следователно се отнася до материалното право. Той е предназначен по-специално, от една страна, да гарантира защитата на правата на претърпялото вреди лице, тъй като то трябва да разполага с достатъчно време, за да събере необходимата информация с оглед на подаване на евентуален иск, и от друга страна, да избегне възможността това лице да бави безкрайно упражняването на правото си на обезщетение.

Следователно изтичането на погасителната давност представлява липса на процесуална предпоставка, която за разлика от процесуалните срокове не е абсолютна, тъй като до установяване на погасяването на правото на иск за обезщетение се стига единствено по искане на ответника.

За тази цел, видно от член 46, параграф 1 от Статута на Съда, който определя каква е продължителността на давностния срок, изчисляването на последния може да се основава само на строго обективни критерии и не може да варира в зависимост от това дали прекъсването е поради предявяване на иск или поради предявяване преди това на претенция. Така прилагането на срока поради отдалеченост към давностния срок би довело до положение, при което давностният срок е с различна продължителност в зависимост от това дали претърпялото вреда лице е избрало да подаде иск пред Общия съд или да предяви преди това претенция до компетентната институция на Съюза, което би било в противоречие с изискването за правна сигурност, необходима при прилагане на давностните срокове. Поради това продължителността на давностния срок по член 46, параграф 1 от Статута на Съда явно не е сравнима с тази на сроковете за подаване на иск или жалба, така че не може да се поддържа, че прилагането на срока поради отдалеченост към този давностен срок е необходимо, за да се гарантира ефективното упражняване на правото на обезщетение по член 340, втора алинея ДФЕС.

(вж. точки 52—56 и 58)